

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **Purum s.r.o.**, IČ 624 14 402, se sídlem Národní 961/25, Praha 1, zast. Mgr. Michalem Kroftem, advokátem se sídlem Dukelských hrdinů 34, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.1.2010, čj. 5489/500/09 57867/ENV/09,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 21.1.2010, čj. 5489/500/09 57867/ENV/09, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 10.712,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Michala Krofta, advokáta.

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobu domáhá přezkoumání rozhodnutí uvedeného v záhlaví, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Praha (dále jen "inspekce") ze dne 4.6.2009, čj. ČIŽP/41/OOH/SR01/0800815.009/09/PVH, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 40 000,- Kč za porušení ustanovení § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“) a pokuta ve výši 5.000.000,-Kč za porušení ustanovení § 19 odst. 1 písm. c) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“).

Žalovaný potvrdil rozhodnutí inspekce ze dne 4.6.2009, kterým byla žalobci uložena pokuta: dle § 116 odst. 1 písm. b) vodního zákona, kde je uvedeno, že nejde-li o trestný čin, uloží Česká inspekce životního prostředí pokutu právnické osobě, která vypustí odpadní vody do vod povrchových v rozporu s vodním zákonem, za porušení § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona, kde je uvedeno, že povolení k nakládání s vodami je třeba k vypouštění odpadních vod do vod povrchových, ve výši 40.000,- Kč, a dle § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech

kde je uvedeno, že inspekce uloží pokutu právnické osobě, která provozuje zařízení k využívání odpadů v rozporu se schváleným provozním řádem, za porušení § 19 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech, které stanoví, že provozovatel zařízení k využívání odpadů je povinen provozovat toto zařízení pouze v souladu s jeho schváleným provozním řádem, ve výši 5,000.000,- Kč.

Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného z následujících důvodů:

1. Prvním žalobním bodem, který žalobce uvádí, je nesprávná právní kvalifikace materiálů, které měly uniknout ze třetí sekce DUN do kanalizace.

Dle názoru žalobce nebyl ve třetí sekci dešťové usazovací nádrže (dále jen „DUN“) odpad ve smyslu § 3 Zákona o odpadech, ale odpadní voda, na kterou se však Zákon o odpadech nevztahuje. Žalobce připomíná, že další podmínkou toho, aby věc byla kvalifikována jako odpad, je její příslušnost do některé ze skupin odpadů uvedených v příloze č. 1 k Zákona o odpadech. Obě tyto podmínky, jejichž pomocí zákonodárce definuje pojem odpad, musí být splněny současně. Dle právního názoru žalobce však ve třetí sekci DUN nebyl odpad, když nebyla splněna ani jedna z podmínek uvedených v zákonné definici, nýbrž odpadní voda. V tomto případě bylo proto na místě aplikovat ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) Zákona o odpadech, které stanoví, že na odpadní vody se Zákon o odpadech nevztahuje a případnou sankci uložit podle Vodního zákona, nikoliv podle Zákona o odpadech, jak je stanoveno ve výroku I. B) Rozhodnutí ČIŽP a bylo potvrzeno i Napadaným rozhodnutím. Žalobce spatřuje právní a logický rozpor v tom, že jeden a týž tekutý materiál ve třetí sekci DUN byl stejným správním orgánem v jednom správním řízení považován jednou za odpadní vodu a podruhé za odpad. ČIŽP a stejně tak i žalovaný při svém právním hodnocení vycházejí z předpokladu, že ve třetí sekci DUN byly v různých horizontech dva druhy materiálu; ve spodní části odpad, vznikající sedimentací zbytků rybníčního bahna, a v horní části odpadní voda. Takový výklad však nemůže obstát, neboť v žádném případě nelze technicky ani právně vést horizontální hranici mezi těmito dvěma movitými věcmi. Rovněž otázka, kterou ČIŽP položila soudnímu znalci Ing. J.R., jehož posudek se stal základním podkladem pro rozhodnutí ČIŽP, zněla, zda žalobce ze zařízení k využívání odpadů vypouštěl do splaškové kanalizace v rozporu s provozním řádem odpadní vody s vysokým obsahem NL, nikoliv odpady. Z posudku Ing. P. vyplývá, že bilance odstraňování NL v rámci předmětné zakázky neprokazuje žádné výraznější rozdíly na vstupu a na výstupu, které by ukazovaly na masivní úniky kalů do kanalizace, jak se snažil prokázat provozovatel kanalizace - Pražské vodovody a kanalizace a.s., (dále jen „PVK“) a Ústřední čistírna odpadních vod v Praze (dále jen „ÚČOV“), spol. O nejistotě ČIŽP pokud jde o právní kvalifikaci materiálů, které měly údajně uniknout do kanalizace, svědčí i terminologická nejednotnost v Rozhodnutí ČIŽP, jak již žalobce namítal i ve svém odvolání proti Rozhodnutí ČIŽP, ČIŽP pro stejný materiál používá několik různých názvů (bahno, kal, rybníční sediment). Žalovaný v Napadaném rozhodnutí (str. 9, třetí odstavec) sice uvádí, že je podle něj jasné, co měla ČIŽP na mysli, avšak dle názoru žalobce se jedná o pochybení prvoinstančního orgánu, který je povinen předmětný materiál pojmenovat přesně, aby nebyly pochybnosti o jeho právní kvalifikaci, neboť právě z

pohledu dvou rozdílných úprav v případě vodního zákona a zákona o odpadech je třeba tyto pojmy důsledně rozlišovat.

2. Žalobce dále namítá, že ve správním řízení nebylo řádně prokázáno, jakým způsobem, tedy jakou cestou se znečištění do veřejné kanalizace dostalo a že zdrojem znečištění byl skutečně DUN.

Není jediný důkaz o tom, že by znečištění uniklo do kanalizace spodní výpustí, jak ve svých rozhodnutích tvrdí ČIŽP i žalovaný. Výraz *"při vypouštění"* navíc implikuje úmysl takového jednání, přičemž žalobce v průběhu správního řízení přinesl celou řadu důkazů, které úmyslné vypouštění do kanalizace prakticky vylučují. K žalobě přiložil žalobce plán napojení DUN Černý most na stokovou síť, který získal až po podání odvolání proti Rozhodnutí ČIŽP ze soudního spisu vedeného ve věci právě probíhajícího soudního řízení o náhradu škody mezi společnostmi Pražské vodovody a kanalizace, a.s. a žalobcem a který byl k důkazu předložen právě společnostmi Pražské vodovody a kanalizace, a.s. Jak vyplývá i z tohoto plánu, ohledně zdroje znečištění a cesty, jakou se dostalo do kanalizace, je celá řada nejasností a uvedl konkrétní pochybnost, že do šachty č. 225 35., z níž byly odebrány vzorky ústí šachty č. 222 56, 222 62 a 222 96. Znečištění tedy nebylo zjištěno v šachtě přímo u DUN, jež má číslo 222 39, ale až v šachtě následující, což prokazuje, že nebyl zjištěn stav o němž nejsou důvodné pochybnosti.

3. Žalobce rovněž namítá, že ČIŽP a následně i žalovaný vzal za prokázané, že žalobce vypouštěl do kanalizace kaly, aniž by se dostatečně vypořádal s námitkami žalobce svědčící o opaku. ČIŽP i žalovaný proto porušili ustanovení § 3 a § 50 odst. 3 Správního řádu, neboť nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a nebyly zjištěny všechny rozhodné okolnosti ve prospěch toho, komu má být uložena povinnost. Žalobce od samého počátku správního řízení odmítal tvrzení ČIŽP o jakémkoliv úmyslném jednání žalobce, které by bylo v příčinné souvislosti s únikem znečištění do veřejné kanalizace, neboť by znamenalo snížení množství odvodněného bahna a tím i nižší příjem z prováděné zakázky. Způsob, kterým se žalovaný s touto argumentací vyrovnává, tj. tvrzení *"to ovšem není důkazem, který by popíral zjištěná fakta"* považuje žalobce z hlediska vypořádání se s námitkami účastníka řízení za zcela nedostatečný, žalovaný uvádí v závěru strany 6 Napadaného rozhodnutí body, které pokládá za nesporné a dokládající, že kaly byly vypouštěny do kanalizace. „Z obsahu správního spisu přitom vyplývá, že žalobce v průběhu správního řízení uvedl celou řadu námitek, které zpochybňují uvedená tvrzení, přičemž ČIŽP a následně ani žalovaný se s nimi řádně nevyrovnali.“ K uvedeným pěti bodům je mimo to třeba uvést, že tvrzení žalovaného o *"neurčitých až neúplných údajích o režimu provozu v provozních záznamech zařízení"* je zcela nepodložené, žalovaný přitom neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by tuto skutečnost dovozoval. Jako důkaz o údajném vypouštění kalů do kanalizace je však třeba odmítnout především „nerovnováhu mezi bilancí odtěžených sedimentů a bilancí odvezeného odpadu“. Pokud jde o bilanční výpočty odtěžených sedimentů a odvezeného odpadu, ČIŽP i žalovaný vychází pouze z posudku soudního znalce Ing. J.R., přitom žalobce opakovaně namítal, že bilanční výpočty, které vzala ČIŽP a následně i žalovaný za prokázané, nejsou správné, a poukazoval na konkrétní vady těchto výpočtů. Žalovaný se však s těmito námitkami prakticky vůbec nezabýval a nevypořádal.

4. Žalobce namítá, že žalovaný nehodnotil důkazy v souladu s § 50 odst. 4 Správního řádu, když jeho povinností je přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci řízení. Žalobce v odvolání proti Rozhodnutí ČIŽP namítal, že důkazy přinesené do řízení provozovatelem kanalizace a ÚČOV, tj. spol. Pražské vodovody a kanalizace a.s. jsou nedostatečné, k této námitce žalovaný v Napadaném rozhodnutí uvádí, že žalobce nepředložil žádná konkrétní fakta a jedná se pouze o snahu důkazy zpochybnit. Žalobce je nicméně i nadále přesvědčen, že ve správním spisu je celá řada skutečností svědčících o tom, že "důkazy" předložené spol. Pražské vodovody a kanalizace a.s. jsou nejednoznačné a v některých případech až zmatečné. Na celou řadu z nich žalobce upozornil v průběhu správního řízení a činí tak i v této žalobě (viz např. nesrovnalosti ohledně odběrů vzorků, jak je uvedeno v čl. VII. a VIII. žaloby nebo odmítání jiných možných zdrojů masivního nátoku NL na ÚČOV ve druhé polovině roku 2007). Je přitom nesporné, že zejména z těchto důkazů správní orgány dovodily odpovědnost žalobce za správní delikt, za který mu byla uložena a následně potvrzena mimořádně vysoká pokuta. Žalobce rovněž poukazoval na nevěrohodnost podkladů rozhodnutí, ze kterých ČIŽP odpovědnost žalobce za potíže na ÚČOV dovozuje, když tyto podklady byly vypracovány (resp. objednány, jako v případě písemné zprávy Prof. Ing. J.Z., CSc. a Prof. Ing. M.D., CSc. z Ústavu technologie vody a prostředí VŠCHT Praha ze dne 10.3.2008 s názvem "Posouzení krizového stavu ÚČOV Praha v době od 1.9.2007 do 15.2.2008") a dodány právě společností Pražské vodovody a kanalizace, a.s. S ohledem na to, že v té době již ČIŽP vedla správní řízení se společností Pražské vodovody a kanalizace, a.s., je nepochybné, že v zájmu společnosti Pražské vodovody, a.s. bylo se odpovědnosti za spáchání správního deliktu zbavit, nebo alespoň zmírnit případnou sankci mimo jiné také tím, že odpovědnost za havarijní stav bude připsána též nebo výhradně žalobci. Nelze pominout ani to, že spol. Pražské vodovody a kanalizace, a.s. v této souvislosti následně na žalobce podala žalobu o náhradu škody, když původně měla v úmyslu vymáhat i pokutu, která ji byla ve správním řízení uložena. Z obsahu správního spisu bylo důvodné předpokládat, že předmětné podklady pro rozhodnutí nejsou zcela objektivní a subjekt, který je do správního řízení dodal, měl nesporný zájem na tom, aby žalobce byl v této souvislosti uznán odpovědným za správní delikt. Z těchto důvodů žalobce ve správním řízení opakovaně upozorňoval na nevěrohodnost těchto důkazů, žalovaný se však těmito námitkami dostatečně nezabýval, v Napadaném rozhodnutí se s nimi nikterak nevyrovnal a při svém rozhodování je nezohlednil.

- 5) Žalobce namítá, že ČIŽP a následně ani žalovaný se nezabývali nesrovnalostmi ohledně odběrů a analýz jednotlivých vzorků, ať již žalobce na tyto nesrovnalosti ve správním řízení upozorňoval, nebo přímo vyplývaly z podkladů pro rozhodnutí. Přitom na základě těchto vzorků správní orgány dovodily skutečnost, že předmětné znečištění uniklo do veřejné kanalizace spodní výpustí DUN a tím i odpovědnost žalobce za předmětný správní delikt. Tímto žalobním bodem žalobce navazuje na předchozí dva články žaloby a rozvádí tvrzení, uvedené v čl. III. žaloby, ohledně místa odběru vzorku 874A ze dne 22.11.2007. Laboratorní analýza tohoto vzorku, která byla provedena laboratoří Pražské vodovody a kanalizace, a.s., je stěžejním důkazem o odpovědnosti žalobce za správní delikt provozování zařízení k využívání odpadů v rozporu se schváleným provozním řádem. Z plánu napojení DUN Černý most na

stokovou síť plyne, že na kanalizačních větvích, které mohou přicházet v úvahu při případném úniku znečištění do veřejné kanalizace, jsou umístěny šachty číslo 222 39 (na jedné větvi) a 222 56, 222 62 a 222 96 (na druhé větvi). Tyto větve se spojují v šachtě 222 35 a dále voda postupuje k šachtě číslo 222 26, která již leží na veřejné kanalizaci ve správě společnosti Pražské vodovody a kanalizace, a.s. Z odběrového protokolu ze dne 22.11.2007, kterým byl odebrán kritický vzorek 874A (odběr provedli vzorkaři B. a V.), plyne, že byl odebrán ze šachty číslo 225 35. Taková šachta se však v okolí DUN vůbec nenachází. Ačkoliv je tato skutečnost z podkladů rozhodnutí zřejmá, správní orgány se jí vůbec nezabývaly. Dle názoru žalobce tak však měly v souladu se zásadou materiální pravdy zakotvené v § 50 odst. 3 Správního řádu učinit. Žalobce poukazuje na skutečnosti která zpochybňují okolnosti odběru vzorků, na základě kterých i věrohodnost těchto důkazů, jsou jimi : skutečnost, že v záznamu o odběru vzorků odpadních není uvedeno, že se jednalo velmi hustý materiál suspenzního charakteru, což zpochybňuje i závěr analýzy, protože extrémní koncentrace NL lze naměřit jen z velmi hustého (suspenzního) vzorku. Dále pak čas odběru jednotlivých vzorků neodpovídá číslům vzorků. Ručně psaná část textu u klíčového vzorku č. 874A vzbuzuje značné pochybnosti zejména v kontextu s tím, že lze předpokládat, že i formuláře budou unifikovány, na některých záznamech je podepsán pouze pan B., na záznamu o odběru vzorku Č. 874A, který byl odebrán dne 22.11.2007 v 9:40 hod. je vedle pana B. podepsán i vzorkař pan V. To vše vzbuzuje řadu pochybností, kterým správní orgány nevěnovali žádnou pozornost. V kombinaci s pochybnostmi ohledně místa odběru (viz výše) je proto objektivita a vypovídací schopnost takových vzorků zásadním způsobem zpochybněna. Žalobce konečně poukazuje i na to, že k odběrům výše uvedených vzorků nebyl ani v jednom případě přizván a přítomen pracovník žalobce a nebyla u nich přítomna ani žádná jiná nezávislá osoba. To vše je třeba vnímat a hodnotit s tím, že spol. Pražské vodovody a kanalizace, a.s. měla z uvedených důvodů přímý zájem na tom, aby žalobce byl usvědčen z porušení právních povinností.

6. Žalobce namítá, že znalecký posudek zpracovaný Ing. J.R. trpí celou řadou věcných a odborných nedostatků, na které ve správním řízení opakovaně upozorňoval, a to zejména ve svém vyjádření ze dne 3.4.2009 (doručené ČIŽP dne 7.4.2009) a ze dne 4.5.2009 (doručeno ČIŽP dne 6.5.2009) a dále pak v odvolání proti Rozhodnutí ČIŽP. Mimo to žalobce namítal a namítá, že znalec Ing. R. nebyl s ohledem na jeho specializaci vůbec způsobilý předmětný znalecký posudek zpracovat, proto by k jeho závěrům neměly správní orgány vůbec přihlížet. Žalobce namítal, že znalecké oprávnění znalce Ing. R. je velmi úzké a neodpovídá znaleckému úkolu, kterým ho ČIŽP pověřila. S touto námitkou se pokusil odvolací orgán vypořádat na straně 7 Napadaného rozhodnutí, avšak zcela nedostatečně. Tvrzení žalovaného, kterými se s námitkami žalobce vyrovnává, se navíc jeví pouze jako účelová. Ze seznamu soudních znalců lze totiž zjistit, že informace, které žalovaný v Napadaném rozhodnutí uvádí, jsou neúplné. Je sice pravdou, že znalec byl jmenován pro obor *vodní hospodářství, odvětví čistota vod* (nikoliv *čistota a ochrana vod*, jak uvádí žalobce), ale žalovaný již zcela pomíjí, že tomuto znalci bylo uděleno znalecké oprávnění jen na dosti úzký výsek velmi širokého a pestrého oboru, jakým vodní hospodářství je. Tím speciálním

výsekem a úzkou specializací je *čistota a ochrana vod před ropnými látkami*. Na tomto úseku Ing. R. byl a dosud je skutečným odborníkem celostátního významu. Jak je však ze všech okolností a správního spisu zřejmé, předmětem daného správního řízení není znečištění vod ropnými látkami. Žalobce má proto za to, že znalec Ing. R. nebyl vůbec způsobilý ke zpracování předmětného znaleckého posudku. Za těchto okolností jsou zcela irelevantní tvrzení žalovaného uvedená v Napadaném rozhodnutí, že Ing. R. byl lektorem pomaturitního studia a autorem mnoha technických předpisů, rovněž uváděný počet jeho znaleckých posudků nic nevypovídá o tom, v jaké oblasti byly tyto posudky zpracovány. S ohledem na to, že žalobce tyto skutečnosti opakovaně namítal ve svých předchozích vyjádřeních i v odvolání proti Rozhodnutí ČIŽP, není pravdou, jak žalovaný tvrdí v Napadaném rozhodnutí, že žalobce neuvedl žádný významný důvod pro zpochybnění odbornosti znalce. Pro doplnění ještě žalobce uvádí, že v oboru čistota vod, specializace čištění odpadních vod, je na znalecké úrovni třeba rozlišovat tyto dva případy: za první -případy, kdy znalec byl pověřen v celém spektru této technické disciplíny a je tedy znalcem universálním pro čištění jakýchkoli vod, a za druhé případy, kdy znalec na této znalecké úrovni ovládá čištění jen některých vod, například z potravinářského průmyslu, odpadních vod radioaktivních, městských odpadních vod či, jako Ing. R., odpadních vod znečištěných ropnými látkami. Používaných technologií pro čištění je celá řada a jsou od sebe principiálně velmi vzdáleny. U znalců, kteří mají pouze úzkou specializaci v této oblasti, nelze předpokládat, že by na znalecké úrovni ovládali dostatečně všechny procesy. Při jmenování znalců se soudy této filosofie striktně drží a stejné zásady jsou povinny dodržovat i správní orgány při výkonu své působnosti. Z výše uvedených důvodů je proto nesprávný závěr žalovaného, že není důvod pochybovat o odbornosti znalce Ing. R., pokud byl jmenován v odvětví *čistota vod*. Po formální stránce by potom nemělo smysl uvádět do znaleckého oprávnění žádné doplňkové údaje, zužující možnosti znalce tak, jak jsou uvedeny u oprávnění znalce Ing. R. Žalobce trvá na tom, že již z formálního hlediska nelze k předmětnému posudku Ing. R. přihlížet.

Dále žalobce zpochybňuje konkrétní závěry posudku, poukazuje obsahové vady a chybné logické závěry. V závěru strany 8 Napadaného rozhodnutí žalovaný polemizuje o vzájemných odborných vztazích posudků Ing. R. (zadáno ČIŽP) a Ing. P. (zadáno žalobcem). Lze souhlasit s tím, že posudek Ing. P. a jeho závěry neříkají nic o kvalitě posudku Ing. R., ale je třeba poznamenat, že to samé platí i naopak. Ačkoliv je žalobce přesvědčen, že závěry Ing. R. jsou vadné, je třeba nastalou situaci vnímat jako odborný spor dvou posudků a pro objektivní posouzení je dle názoru žalobce v každém případě třeba vypracování nového nezávislého znaleckého posudku.

Žalobce spatřuje pochybení ve způsobu, jakým se žalovaný vyrovnává s námitkami žalobce, jenž na straně 6 svého odvolání poukazuje na extrémní rozdíly mezi výsledky laboratorních analýz znečištění vzorků vody odtékající z ÚČOV do Vltavy. Tyto výsledky byly správními orgány použity jako důkaz pro míru ovlivnění jakosti vody v toku Vltavy a tedy i jako přitěžující okolnost při zdůvodnění mimořádně vysoké pokuty. Ve druhém případě se žalovaný řádně nevypořádal s připomínkami žalobce uvedenými ve čtvrtém odstavci na straně 6 odvolání. Žalobce zde namítal, že ČIŽP přejala a hájí ničím nepodložená tvrzení znalce o vlivu vypouštěných vod z ÚČOV do Vltavy. Žalovaný k tomu uvádí, že "*znalec pouze tvrdí, že předmětným vypouštěním došlo k ovlivnění jakosti povrchových vod ...*" Jak

však vyplývá ze správního spisu, takové tvrzení žalovaného je nepravdivé. Znalec netvrdí pouze to, že vypouštěním vod dochází k ovlivnění povrchových vod (k tomu totiž dochází při vypouštění odpadních vod za všech okolností), ale tvrdí, že dochází k ovlivnění nepovolenému a míru tohoto ovlivnění číselně kvantifikuje. Tato kvantifikace je, jak žalobce ve správním řízení opakovaně namítal, vadná, a to jak v samotném posudku, tak i v jeho následném doplňku. Žalovaný v Napadaném rozhodnutí (str. 7) nikterak nepopírá vadnost údaje mechanického vytěžení 211 m³, se kterým pracuje znalecký posudek Ing. R. Na obhajobu správnosti rozhodnutí ČIŽP přitom uvádí, že tento údaj je zanedbatelný. Žalobce je naopak přesvědčen, že při správném výpočtu bilance (posudek znalce Ing. R. to nedokázal) tomu tak není a údaj mechanického vytěžení ve výši 211 m³ měl být v bilanci sušiny bez ohledu na další okolnosti započítán na straně kalů odvezených ze zařízení. Žalovaný nesouhlasí (str. 8 Napadaného rozhodnutí) s tvrzením žalobce uvedeným v odvolání, že sediment nebyl v kontaktu s rybníční vodou a svůj názor žalovaný opírá o fotografii, kterou k důkazu ve správním řízení předložil žalobce. Z předložené fotografie je dle názoru žalobce zřejmé, že vzorkovaný sediment byl obnažen, byl na vzduchu, nikoli pod hladinou, proto se nemohlo jednat o standardní vzorek rybníčního bahna tak, jak s ním při výpočtu látkových bilancí pracoval znalec Ing. R.

7. Žalobce ve svém odvolání uvedl několik skutečností, na jejichž základě považuje výši uložené pokuty za nepřiměřenou. Žalovaný se však s námitkami žalobce dostatečně nevypořádal, když se de facto omezuje pouze na konstatování, že výše pokuty je v napadaném rozhodnutí dostatečně zdůvodněná.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl odkázal na své rozhodnutí a k jednotlivým žalobním námitkám uvedl:

K nesprávné právní kvalifikaci materiálů, které unikly ze třetí sekce DUN, žalovaný uvedl, že jde ryze účelový náhled žalobce, že se v jednom zařízení se nemůže současně vyskytovat odpad a odpadní voda, neboť zařízení sloužilo právě k oddělení odpadu a odpadní vody. Vzniklého odpadu, pokud ho žalobce nevyužil, měl povinnost se zbavit zákonem stanoveným způsobem. Takovým způsobem rozhodně nebylo vypuštění tohoto odpadu do kanalizace. Žalovaný zde odkazuje na Dílčí protokol o průběhu kontroly sepsaný dne 28. 1. 2008, který je ve správním spisu založen pod č.j. ČIŽP/41100H/0800815.004/08/PUH. V tomto protokole je mimo jiné zachyceno sdělení jednatele žalobce, dle něhož "je společnost PURUM původcem odpadu 17 04 05, který je společností PURUM dále zpracováván v zařízení, přičemž vzniká odpad kat. č.: 19 13 04 a odstředěná voda, je odváděna bezejmennou vodotečí zpět do Kyjského rybníka. Odpad kat. č.: 19 13 04 je odvážen do zařízení dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech - skládka společnosti EUROSUP".

K tvrzení, že ve správním řízení nebylo řádně prokázáno, jakou cestou se znečištění dostalo do kanalizace a že zdrojem znečištění byla skutečně DUN, žalovaný uvedl, že . únik odpadů ze zařízení provozovaného žalobcem, byl spolehlivě prokázán. Předně se jedná o výsledky šetření společnosti Pražské vodovody a kanalizace. Závěry jsou např. obsaženy v příloze č. 1 k výše uvedenému dílčímu protokolu. Jistým důkazem o původci nepřípustného znečištění je také fakt, že poté co společnost Pražské vodovody a kanalizace zajistila uzavření

výpusti z DUN provizorní ucpávkou, přestal se v kanalizaci objevovat cizorodý materiál. V podrobnostech odkázal žalovaný na obsah správního spisu.

K námitce nedostatečně zjištěného stavu věci, žalovaný uvedl, jakákoliv debata o možném úmyslném jednání žalobce ve vztahu k vytýkanému protiprávnímu jednání je naprosto bezpředmětná. Úmysl zde není součástí skutkové podstaty. Není zde tedy rozhodné, zda se porušení povinností dopustil žal obce úmyslně či neúmyslně, ale výhradně otázka existence tohoto porušení. Že k porušení povinností žalobce došlo, bylo ve správním řízení spolehlivě prokázáno. Pokud jde o prokázání stavu věci bez důvodných pochybností, žalovaný odkázal na obsah správního spisu, z něhož je dle názoru žalovaného jednoznačně seznatelné, že zákonným požadavkům na řádné zjištění skutkového stavu bylo učiněno zadost. Pokud jde o odmítnutí námítky žalobce uplatněné v odvolání a sice, že únik odpadů do kanalizace by znamenal pro žalobce nižší zisk, můžeme pouze konstatovat, že to skutečně není žádný argument, který by popíral skutečnost, že k tomuto úniku došlo. Fakt, že by se v důsledku takového nechtěného úniku snížila odměna žalobce za jeho řádné odstranění, rozhodně neznamená, že k tomuto úniku nedošlo a tedy ani není důkazem, který by popíral zjištěná fakta, jak bylo zcela správně uvedeno v napadeném rozhodnutí.

Žalobcova námitka, že on sám zakázku neprováděl, je dle žalovaného bezpředmětná. Provoz zařízení byl povolen žalobci. Žalobce za tento provoz nese odpovědnost. Za porušení povinností, k nimž při provozu zařízení dojde, musel být tedy postižen žalobce, jak se také stalo.

K námitce týkající se hodnocení důkazů žalovaný poukázal na znění ust. § 50 odst. 4 správního řádu, podle něhož měl žalovaný povinnost přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a text části ustanovení, podle které "pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy". To samozřejmě při respektování obecného zákazu libovůle. Tato část zmíněného ustanovení je extrémně důležitá a asi chápeme, proč ji žalobce opomenul. Ve spojení působí totiž tyto části poněkud jinak, než pokud by bylo řečeno pouze to, že správní orgán je povinen přihlížet ke všemu, co vyšlo za řízení najevo bez dalšího. Správní orgán (žalovaný) samozřejmě přihlédl ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, ale tyto podklady zhodnotil podle vlastní úvahy a přiřadil jim takovou váhu, kterou, při zvážení všech okolností, podle jeho názoru na posuzovanou věc každý z nich měl. Těžko si totiž lze představit, že by všechno, co kdo při řízení řekne nebo předloží, mělo stejnou váhu a např. správní orgán by měl přikládat tvrzení účastníka řízení, že se žádné protiprávní činnosti nedopustil, stejnou váhu, jako exaktnímu důkazu o takové činnosti a na základě této "pochybnosti", pak shledat účastníka nevinným. To je názor zcela absurdní a odporuje zásadám aplikovaným nejenom při správním trestání. Žalobce se dále v tomto bodě snaží rovněž zpochybnit důkazy, z nichž žalovaný i inspekce vycházeli. Žalobce však pouze konstatuje, že důkazy jsou nevěrohodné, nejednoznačné až zmatečné, avšak bez jakéhokoliv upřesnění, v čem shledává tyto vady použitých důkazů. S takto formulovanou námitkou je těžko se vypořádat jinak, než ji prostě odmítnout s odkazem na obsah správního spisu a samotné napadené důkazy.

K nesrovnalostem ohledně odběru vzorků žalovaný uvedl, že žalobce nejdříve předpokládá drobnou chybu v psaní (uvedení šachty 225 35 místo 222 35) a o pár stránek dále

již v tomto nedopatření shledává zásadní pochybení, které ukazuje na nedodržení základních zásad správního řízení. Žalovaný se domnívá, že je evidentní, kde byl předmětný vzorek odebrán. Žalovaný je dále toho názoru, že nic z toho co uvedl žal obce neukazuje na neregulérnost odběru uvedených vzorků. Nicméně pokud soud shledá nějaké nesrovnalosti v těchto záznamech a uzná to za vhodné, navrhuje žalovaný vyslechnutí příslušných pracovníků společnosti Pražské vodovody a kanalizace a.s., kteří tyto odběry prováděli a kteří jsou tedy nejpovolanějšími osobami k odstranění těchto nesrovnalostí.

Nedostatek odbornosti pana Ing. R., žalovaný neshledal, uvedl, že oba správní orgány shledali pana Ing. R. dostatečně kompetentním k vypracování daného posudku. Ing. R. je žalovanému z jeho správní praxe znám jako přední odborník v oboru vodního hospodářství, pohybující se v této oblasti již po několik desetiletí, proto žalovaný odmítl žalobcovy pochyby o kompetentnosti pana Ing. R. k vypracování daného posudku, stejně jako jeho pochyby ohledně kvality daného rozsudku a vyhodnocení tohoto rozporu přenechat příslušnému senátu Městského soudu v Praze.

K přiměřenosti uložené sankce žalovaný uvedl, že výše sankce závisí na správním uvážení prvoinstančního orgánu. Žalovaný je toho názoru, že výše sankce byla jasně a přesně zdůvodněna v prvoinstančním rozhodnutí. Četnou judikaturou Nejvyššího správního soudu byly stanoveny mantinely pro výši sankce tak, že tato nesmí být bagatelní na straně jedné ani likvidační na straně druhé. Žalobce nijak nedoložil, že jemu uložená sankce může pro něj mít likvidační následky.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl:

Žalobce nikdy netvrdil, že v zařízení k využívání odpadů jako takovém, kterým byla dešťová usazovací nádrž Černý most I. (DUN), nevyskytoval žádný odpad, ale pouze odpadní voda. Nahlédneme-li do odvolání žalobce (str. 3. III odvolání žalobce), je v něm poměrně podrobně popsána technologie odbahňování a samotného zpracování zvodnělých rybničních sedimentů v zařízení k využívání odpadů, včetně toho, že DUN bylo rozděleno celkem do tří oddělených sekcí. Žalobce popisuje, že v prvních dvou sekcích se vyskytovala směs původního odpadu a rybniční vody (hydrosměs) s různým obsahem pevných látek. Vzniklé upravené odpady byly odebírány z prvních dvou sekcí, v sekci třetí, závěrečné, byla již jen znečištěná rybniční voda. Ve své žalobě na tyto skutečnosti žalobce odkázal a dále je rozvedl. Žalobce proto nikdy nepopíral, že by se v DUN (zařízení) nevyskytoval odpad, ale pouze odpadní voda. Naopak výslovně uváděl, že v zařízení se vyskytoval jak odpad, tak odpadní voda. Při tom však žalobce upozorňoval, že ve třetí sekci DUN, ze které měly předmětné materiály uniknout, již byla s ohledem na použitou technologii pouze odpadní voda a odpad se ve třetí sekci již vyskytovat nemohl. S výše uvedeným zcela koresponduje i vyjádření jednatele žalobce, na které žalovaný ve svém vyjádření mylně odkazuje. Žalobcova námitka však spočívá v tom, že s ohledem na použitou technologii nemohl být odpad ve třetí sekci, odkud měly materiály do kanalizace uniknout. Na takovou námitku však žalovaný vůbec nereagoval.

K otázce úmyslu, resp. finančního zvýhodnění žalobce pouze pokládal za významné upozornit na to, že neměl žádný motiv k takovému jednání. Podobně jako v Napadaném rozhodnutí, tak i ve svém vyjádření k žalobě se žalovaný opět nevyrovnal s námitkou žalobce, zejména pokud jde o způsob stanovení výše pokuty a absenci údajné přitěžující okolnosti spočívající ve finančním zvýhodnění. Nesporné je i to, že úmysl není součástí skutkové podstaty předmětného správního deliktu. Žalobce však již nemůže souhlasit s názorem žalovaného, že debata o možném úmyslném jednání žalobce je naprosto bezpředmětná. Dle právního názoru žalobce mělo být k absenci úmyslu na jeho straně přihlédnuto jako k polehčující okolnosti při stanovení výše pokuty. Jak je však patrné nejen z Rozhodnutí ČIŽP, ale i Napadaném rozhodnutí, ČIŽP i žalovaný brali při stanovení výše pokuty v potaz pouze okolnosti přitěžující.

K otázce provozování zařízení a nakládání s odpady (bod č. 4. vyjádření žalovaného), žalobce uvedl, že tato podstatná okolnost měla být zohledněna při rozhodování správních orgánů nejen při eventuálním stanovení výše sankce (jako polehčující okolnost), ale i při posuzování odpovědnosti žalobce za správní delikt.

K hodnocení důkazů dle § 50 odst. 4 Správního řádu (bod č. 5. vyjádření žalovaného) žalobce trvá na tom, že uvedl, v čem konkrétně spatřuje pochybení ČIŽP i žalovaného ohledně hodnocení důkazů, a na těchto námitkách setrvává. Jde zejména o nedostatky hodnocení důkazů, které byly zajištěny spol. Pražské vodovody a kanalizace a.s. a které si následně ČIŽP pro účely správního řízení vedeného se žalobcem opatřila. V čem přesně žalobce spatřuje vady těchto důkazů, uvedl v mnoha případech již ve správním řízení vedeném ČIŽP, v odvolacím řízení a uvádí je na několika místech žaloby (čl. VI., VII. a VIII. žaloby), dále zmiňuje souvislosti vypracování písemné zprávy Prof. Ing. J.Z., CSc. a Prof. Ing. M.D., CSc. z Ústavu technologie vody a prostředí VŠCHT Praha ze dne 10.3.2008 s názvem "Posouzení krizového stavu ÚČOV Praha v době od 1.9.2007 do 15.2.2008" atd. Jednou z výhrad, které žalobce uvedl a která měla být při hodnocení důkazů zvážena, je mimo jiné i ta, že prakticky veškeré důkazy v rámci správního řízení (tj. i podklady pro vypracování znaleckého posudku Ing. R.) dodala spol. Pražské vodovody a kanalizace a.s., která měla přímý zájem na tom, aby žalobce byl v této souvislosti uznán odpovědným za správní delikt. Na podporu svých tvrzení žalobce závěrem tohoto bodu odkazuje na ustálenou judikaturu, jmenovitě na rozhodnutí Vrchního soudu sp. zn. 6 A 139/94¹. V tomto rozhodnutí je mimo jiné uvedeno, že: *"Správní orgán může přistoupit k hodnocení důkazů teprve po vyčerpání možnosti odstranit existující rozpory v důkazech. Jestliže se však rozpory odstranit nepodaří, je nezbytné, aby správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí vyložil, v čem rozpor spočíval, co bylo učiněno pro jeho odstranění, proč se to nepodařilo a ke kterým důkazům se nakonec při svém hodnocení přichýlí a které důkazy odmítl a proč. Pokud se bez jakéhokoliv zdůvodnění přikloní ke skupině důkazů, které podporují jedno skutkové zjištění (např. že účastník spáchal správní delikt), a pomine důkazy, z nichž vyvěrá opak, vybočuje tím ze zákonných mezí, které mu zákon pro hodnocení důkazů vytyčil."* Žalobce má za to, že uvedená argumentace přímo dopadá i na Napadané rozhodnutí, jakož i Rozhodnutí ČIŽP, a příslušné správní orgány postupovaly nejen v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů, ale porušili i povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí upravenou § 68 odst. 3 Správního řádu.

K nesrovnalostem ohledně odběrů a analýz jednotlivých vzorků (bod č. 6. vyjádření žalovaného) žalobce uvedl, že nikde ve své žalobě neuvedl a ani nenaznačil, že by se vzorky bylo úmyslně manipulováno! Zmínil však celou řadu nesrovnalostí a pochybností ohledně odebraných vzorků a jejich analýz. Žalobce zdůraznil, že právě věcně nebo místně chybně odebrané vzorky materiálu či jejich následná záměna bývají nejčastější příčinou vadných výsledků analytických laboratoří. Z textu žaloby je zřejmé, že výtky žalobce nesměřují proti spol. Pražské vodovody a kanalizace a.s. a jejím pracovníkům, ale proti hodnocení důkazů, jak je provedly správní orgány.

K nepřiměřenosti uložené sankce (bod č. 9. vyjádření žalovaného), žalobce uvedl, že mantinely, které byly stanoveny rozhodovací praxí soudů pro určení výše sankce, nespočívají pouze v tom, že pokuta nesmí být bagatelní na straně jedné, ani likvidační na straně druhé. Existují i další obdobné zákonné "mantinely", zásady nebo principy, kterými jsou správní orgány ve své rozhodovací praxi povinny se řídit. Žalobce tato pravidla a zásady uvedl v žalobě. Naproti tomu žalovaný je zcela pomíjí, a to nejen ve svém vyjádření k žalobě, ale i v napadeném rozhodnutí. Výši pokuty stanovenou ČIŽP a následně potvrzenou žalovaným žalobce považuje za bezprecedentní exces z rozhodovací praxe správních orgánů, jímž byly porušeny základní zásady a principy, jak byly uvedeny v žalobě (na str. 16). Žalovaný přitom ve svém vyjádření uvádí, že v odvolacím řízení nemůže měnit prvoinstanční rozhodnutí v neprospěch odvolatele a vzhledem k tomu, že rozhodnutí nebylo shledáno nezákonným ani věcně nesprávným, musel žalovaný sankci potvrdit. Tato skutečnost však ukazuje na zřejmou zmatečnost Napadaného rozhodnutí, neboť žalobce se do výroku označeného jako bod I. A Rozhodnutí ČIŽP vůbec neodvolal a uloženou pokutu řádně a včas uhradil.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť mu tento postup umožňuje ust. § 76 odst. 1 s.ř.s.

Soud vycházel z následující právní úpravy.

Podle § 19 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech: „Provozovatel zařízení k využívání odpadů je povinen provozovat zařízení k využívání odpadů v souladu s jeho schváleným provozním řádem“

Podle § 66 odst. 3 zákona o odpadech: „Pokutu do výše 10 000 000 Kč uloží inspekce fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která provozuje zařízení k využívání nebo odstraňování odpadů bez potřebného souhlasu příslušného správního úřadu nebo v rozporu s ním nebo provozuje zařízení k využívání nebo odstraňování odpadů v rozporu se schváleným provozním řádem zařízení,

Podle § 8odst. 1 písm. c) vodního zákona: „Povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami (dále jen "povolení k nakládání s vodami") je třeba ... k vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních,“

Podle § 116 odst. 1 písm.b) vodního zákona: „Nejde-li o trestný čin, uloží Česká inspekce životního prostředí nebo obecní úřad obce s rozšířenou působností pokutu podnikající fyzické osobě nebo právnické osobě (dále jen "povinná osoba"), která ... vypustí odpadní nebo důlní vody do vod povrchových nebo podzemních, popřípadě do kanalizace v rozporu s tímto zákonem (dále jen "nedovolené vypouštění vod").“

O žalobních námitkách soud uvažil následovně:

Ad 1. V prvním žalobním bodě žalobce namítal nesprávnou právní kvalifikaci materiálů, které měly uniknout ze třetí sekce DUN do kanalizace. Žalobní námitka není důvodná. Námitku shodného obsahu uplatnil žalobce již v odvolání a byla žalovaným vypořádána v souladu se skutečnostmi zjištěnými v průběhu správního řízení a doloženými v správním spise.

Žalovaný v rozhodnutí na str. 5 uvedl, že jak z provozního řádu zařízení tak z posudku ing. P. vypracovaného na objednávku žalobce, vyplývá, že v třetí sekci DUN probíhala sedimentace posledních podílů kalů, posudek potvrzuje existenci usazených sedimentů, vyjádření žalobce pak potvrzuje použití kalového čerpadla k čerpání kalu z třetí sekce. Soud přezkoumal uvedené důkazy ze správního spisu a nezbyvá mu než konstatovat, že potvrzují závěr žalovaného že ve spodní části se usazoval kal proto také pouze tento materiál mohl vytékat spodní výpustí (zjištění ze dne 22.11.2007 spojené s odběrem vzorků), která, jak bylo v řízení zjištěno, nebyla uzavřena, a v horní části samovolně přepadem odtékala odpadní voda. Inspekce správně klasifikovala materiál vypouštěný spodní výpustí sekce DUN jako odpad a materiál samovolně odtékající přes hranu třetí sekce DUN jako odpadní vodu. Závěry správních orgánů potvrzuje výpověď jednatele, tak jak byla zachycena v Dílčím protokolu o průběhu kontroly sepsaný dne 28. 1. 2008, který je ve správním spisu založen pod č.j. ČIŽP/41/00H/0800815.004/08/PVH". Jednatel zde uvedl, že „je společnost PURUM původcem odpadu 17 04 05, který je společností PURUM dále zpracováván v zařízení, přičemž vzniká odpad kat. č.: 19 13 04 a odstředěná voda, je odváděna bezejmennou vodotečí zpět do Kyjského rybníka. Odpad kat. č.: 19 13 04 je odvážen do zařízení dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech - skládka společnosti EUROSUP".

Ad 2. Námitka stran tvrzení žalobce, že ve správním řízení nebylo řádně prokázáno, jakým způsobem, tedy jakou cestou se znečištění do veřejné kanalizace dostalo a že zdrojem znečištění byl skutečně DUN, byla rovněž vypořádána v rozhodnutí žalovaného, v němž na str. 6 vyjmenovává důkazy, které potvrzují že kaly byly vypouštěny spodní výpustí z třetí sekce DUN, pro uvedený závěr je dle názoru soudu stěžejní zjištění ze dne 22.11.2007 spojené s odběrem vzorků, další důkazy v rozhodnutí uvedené jsou podpůrné a v souhrnu prokazují závěr inspekce. Pokud jde o vypouštění odpadní vody do vodoteče, tuto skutečnost potvrdil žalobce při kontrole dne 28.1.2008, kdy uvedl, že došlo k čerpání odsazené vody

z DUN do vodoteče z důvodu zahuštění sedimentů. (Protokol o kontrolním zjištění ze dne 27.11.2008). Čerpání odpadní vody z DUN provozní řád neumožňoval.

K námitce žalobce nově vznesené až v žalobě, odkazující na příložený plán napojení DUN Černý most na stokovou síť, který žalobce získal až po podání odvolání proti Rozhodnutí ČIŽP ze soudního spisu vedeného ve věci právě probíhajícího soudního řízení o náhradu škody mezi společnostmi Pražské vodovody a kanalizace, a.s., zpochybňující správnost odběru vzorků ze šachty č. 225 35, soud nemůže přihlížet, neboť obsahuje tvrzení a důkaz, který mohl být žalobcem předložen v správním řízení. V správním soudnictví je přezkoumávána zákonnost rozhodnutí žalovaného k skutkovému a právnímu stavu existujícímu v době rozhodování žalovaného. Z uvedeného vyplývá, že k důkazům předloženým po vydání rozhodnutí žalovaného, ačkoliv tyto důkazy mohly být v řízení žalobcem předloženy, soud nemůže přihlížet.

3. Pokud jde o tvrzení žalobce, který popíral své úmyslné jednání, neboť by znamenalo snížení množství odvodněného bahna a tím i nižší příjem z prováděné zakázky, soud musí přisvědčit argumentaci žalovaného, že toto tvrzení samo o sobě nevyvrací zjištěnou skutečnost, že odpadní vody a odpad byly ze zařízení provozovaného žalobcem vypuštěny. V replice žalobce zdůraznil, že míní tuto námitku především jako polehčující okolnost při stanovení výše pokuty. Ohledně stanovení výše pokuty bude pojednáno níže (v rámci vypořádání 7.žalobního bodu)

Námitka vztahující se k důkazu „*nerovnováha mezi bilancí odtěžených sedimentů a bilancí odvezeného odpadu*“, který vychází pouze z posudku soudního znalce Ing. J.R., bude vypořádána také později (v rámci vypořádání 6. žalobního bodu)

4. Žalobce namítal, že žalovaný nehodnotil důkazy v souladu s § 50 odst. 4 Správního řádu, když jeho povinností je přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci řízení.

Konkrétní tvrzení, proč by měli být důkazy předložené společností Pražské vodovody a kanalizace a.s., nejednoznačné žalobce neuvedl, pokud jde o jeho tvrzení, že společnost Pražské vodovody a kanalizace, a.s., se chtěla odpovědnosti za spáchání správního deliktu zbavit, nebo alespoň zmírnit případnou sankci mimo jiné také tím, že odpovědnost za havarijní stav bude připsána též nebo výhradně žalobci, nebylo ve vztahu k těmto důkazům žalobcem doloženo. Správní orgány si důkazy v souladu se svým oprávněním vyhodnotily jako věrohodné, když žalobce neposkytl důkaz opaku.

5. Nesrovnalosti ohledně odběru vzorků, tak jak je žalobce v rámci tohoto žalobního bodu popsal soud neshledal. Žalobcem uváděné rozpory ve vyplnění formulářů, číselného pořadí a počtu osob provádějících odběr jsou natolik marginální, že dle názoru soudu neprokazují nevěrohodnost předmětných záznamů o odběru vzorků.

6. Žalobce namítá, že znalecký posudek zpracovaný Ing. J.R. trpí celou řadou věcných a odborných nedostatků, na které ve správním řízení opakovaně upozorňoval, a to zejména ve svém vyjádření ze dne 3.4.2009 (doručené ČIŽP dne 7.4.2009) a ze dne 4.5.2009 (doručeno ČIŽP dne 6.5.2009) a dále pak v odvolání proti Rozhodnutí ČIŽP. Mimo to žalobce namítal a namítá, že znalec Ing. R. nebyl s ohledem na jeho specializaci vůbec

způsobilý předmětný znalecký posudek zpracovat, proto by k jeho závěrům neměly správní orgány vůbec přihlížet. Žalobce namítal, že znalecké oprávnění znalce Ing. R. je velmi úzké a neodpovídá znaleckému úkolu, kterým ho ČIŽP pověřila.

Soud shledal žalobní námitku důvodnou.

Žalovaný se k tvrzení žalobce o nedostatku specializace znalce ve vztahu k zadání posudku vyjádřil vyhýbavě, když v napadeném rozhodnutí uvedl, že Ing. R. byl lektorem pomaturitního studia a autorem mnoha technických předpisů „odbornou kvalifikaci získal na bývalé SVI, kde mimo jiné měl na starosti i problematiku odkališť“. Soud nijak nezpochybňuje pravdivost uvedeného, nicméně z údajů zapsaných seznamu znalců tato specializace Ing. R. uvedena není. Při posuzování způsobilosti znalce vyhotovit posudek podle zadání uvedeného v rozhodnutí inspekce (str. 6 body 1 a 2) je soud nucen vycházet z judikatury Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 24. dubna 2013, sp.zn. 4 Ads 125/2012, zdůraznil, že správní orgány mohou vycházet pouze z posudků vypracovaných znalci s příslušnou specializací. Podle výpisu ze seznamu znalců (k nahlédnutí na webových stránkách www.justice.cz, vedených ministerstvem spravedlnosti) u znalce Ing. J.R. je uvedena specializace - „čistota a ochrana vod před ropnými látkami“. Z uvedeného vyplývá, že je specializován na problematiku určitého typu znečištění vod a to znečištění ropnými látkami. O takovou problematiku se v daném případě nejednalo, proto je soud toho názoru, že posudek Ing. J.R. nebylo možno v řízení použít a měl být ustanoven znalec s příslušnou specializací. Skutečnost, že specializace znalce se nachází v rámci oboru - Vodní hospodářství a odvětví - Čistota vod, nemůže nahradit, jak rovněž vyplývá ze závěrů výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu, nedostatek příslušné specializace z hlediska zadání posudku. V rámci odvětví - Čistota vod přitom lze seznamu znalců mezi nalézt i specializaci – „úprava vody a čištění odpadních vod“ nebo specializaci – „stokování, čištění odpadních vod, čistota vody v tocích, zpracování, likvidace a využití kalů a odpadů“, které vyhovují zadání posudku. Námitkami zpochybňujícími závěry posudku Ing. R. se soud z výše uvedeného důvodu pro nadbytečnost nezabýval. Jelikož závěry posudku byla částečně použity inspekcí a žalovaným jako jeden z důkazů dokládající skutkový stav soud musí rozhodnutí žalovaného zrušit také z důvodu vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního.

Ad 7. Žalobní námitku týkající se nedostatečného vypořádání odvolacích námitek vztahujících se k výši uložené pokuty (uvedenou ve výroku pod bodem I.B), shledal rovněž soud důvodnou.

Žalobce ve svém odvolání uvedl řadu (na dvou stranách textu) konkrétních skutečností, na jejichž základě považuje výši uložené pokuty za nepřiměřenou. Žalovaný se však s odvolacími námitkami žalobce vztahující se k výši pokuty nevypořádal, pouze odkázal na odůvodnění výše pokuty v I. stupňovém rozhodnutí. Takové odůvodnění, nejen že popírá smysl odvolacího řízení, jakožto stupně přezkumu I. stupňového rozhodnutí, ale je i porušením ust. § 89 odst. 2 ve spojení s § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého je povinen se odvolací orgán zabývat všemi odvolacími námitkami a vypořádat je, což v daném případě nebylo splněno. Jedná se přitom o pokutu, která byla uložena v značné výši, nelze proto požadavek na odůvodnění výše pokuty považovat za nepřiměřený formalismus.

Žalobce namítal řadu konkrétních skutečností a důvodů, které podle jeho názoru zpochybňují správnost výše uložené pokuty, tak jak ji uložila inspekce. Žalobce namítal konkrétní skutečnosti ohledně polehčujících i přitěžujících okolností (finančního zvýhodnění, potíží způsobené na ÚČOV, míry poškození, resp. ohrožení životního prostředí) Tvrdil, že inspekce nepřihlédla k polehčujícím okolnostem spočívajících v tom, že se nemohlo jednat o úmyslné vypouštění (blíže viz čl. IV. žaloby) a žalobce v rámci DUN žádné práce fakticky nevykonával, ale celou zakázku pro něj v subdodávce vykonávalo několik dalších subjektů (blíže viz čl. V. žaloby), a její rozhodnutí je v rozporu s principem přiměřenosti i rovnosti (§ 2 odst. 4 Správního řádu). Žalobce v rámci námitky o porušení zásady rovnosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (vydaném ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 505/2005), podle kterého je správní orgán vlastní praxí vázán v případě, že mu zákon dává prostor pro uvážení, pokud se taková praxe vytvořila, Žalobce předložil v rámci žaloby údaje o pokutách uložených jiným subjektům s poukazem, že inspekce v jeho případě rozhodovala mimo vlastní vytvořenou praxi.

Žalovaný jako odvolací orgán měl tyto námitky posoudit a přezkoumat jejich důvodnost. Závěr žalovaného, že pokuta uvedena ve výroku I B byla uložena ve výši přiměřené danému případu není v rozhodnutí nijak odůvodněn. Kasační princip správního soudnictví nedovoluje soudu vlastní úvahou nahrazovat závěry správního orgánu, jestliže v odůvodnění chybí, proto soudu nezbylo, než rozhodnutí zrušit také z důvodu (§ 76 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního) vady řízení spočívající v porušení procesních předpisů mající za následek nezákonné rozhodnutí.

Na základě všech výše uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Napadené rozhodnutí je nutno zrušit pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, dílem pro vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť závěry žalovaného jsou v rozporu se správním spisem a nemají v něm oporu a dílem pro vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., neboť žalovaný se nevypořádal s odvolací námitkou ohledně přiměřenosti výše uložené pokuty.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí pro vady řízení, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení, a to za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby a repliky) přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., 2.100,- Kč dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31.12.2012. Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a částkou

1.512,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Náklady na právní zastoupení tak činí 8.712,- Kč. Celková výše nákladů, včetně zaplaceného soudního poplatku, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 7.808,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **10.712,- Kč** a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce (ust. § 149 odst.1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. prosince 2013

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.

předsedkyně senátu